

Res no és el que sembla

Una novel·la novel·la. Sense adjectius de cap mena. Que no n'hi manquen quan ens trobem davant d'una història d'aventures ben explicada, amb personatges atractius, escenaris ben concrets, trames intrigants, situacions al límit, clavegures pudentes i desenllaços sorprenents que passen a casa nostra en uns moments d'ebullició política i social històrica mai no vista.

La noia d'Aberdeen, de Quim Aranda, pren vida dinou dies abans de l'Onze de Setembre del 2013 i es clou nou dies després de la Diada. En la primera data troben el cadàver del professor escocès Paul McEwan al seu pis de Barcelona. Expert en processos d'independència, assessorava el govern català en el procés actual. Un crim que feia ferum d'assassinat polític de les clavegures de l'Estat i que podia alterar la via pacífica cap al canvi polític de la societat catalana. El 20 de setembre es tanca la història amb el balanç d'un altre assassinat i dos suïcidis sense massa nafres polítiques col·laterals.

El detectiu privat Manuel Latorre, escollit per un advocat a l'ombra de la Generalitat per investigar el cas, se'n va uns dies a la població escocesa d'Aberdeen per estudiar l'entorn del professor catalanista. I ho fa amb circumstàncies prou adverses, enmig de persecucions violentes i amb un resultat gens clarivident. Les aventures detectivesques de Latorre es van alternant a Barcelona amb les in-

vestigacions d'un tinent coronel dels serveis d'intel·ligència del govern espanyol, que passa informació confidencial a Madrid dels preparatius de la Via Catalana, sense gaires escrúpols a utilitzar tots els mitjans delictius i il·legals que calguin per torpedinar el procés independentista. "Estem enmig d'una guerra molt bruta", diu en un moment donat el delegat de la Generalitat al Regne Unit.

Però els personatges clau del relat són actors que semblen secundaris, com la noia d'Aberdeen, una catalana que va viure uns anys en aquesta ciutat i que coneixia prou bé el professor assassinat, i un neuròtic faldiller jove que només viu ara per espia-la a casa seva des del seu finestral. També tenen un paper essencial el pare del detectiu, consumit en una residència, i un seu company de fatigues, Rafael Marzal.

Quim Aranda ha trobat un filó d'or amb aquests personatges per bastir un entrellat narratiu atractiu, que es llegeix en un sospir, amb successives gotes malaies ingènues, que

van deixant petjada fonda. Una novel·la qualificada de negra però que recrea una radiografia de la situació social i política d'un temps i un país, amb situacions convulses de degradació de drets socials i humans que conviuen amb il·lusions esperançadores de canvis històrics profunds.

Una visió desacomplexada, la de Quim Aranda, des de la distància de viure des de fa anys a la Gran Bretanya, fet que no li ha impedit dotar la novel·la d'un llenguatge diàfan, precís, sense eufemismes, sorneguer a vegades, però rigorós sempre. Una llengua ben ornada amb descripcions brillants, tant de la vida quotidiana com d'ambients tenebrosos, amb el valor afegit d'uns retrats molt ben caracteritzats dels protagonistes, creats a voltes amb uns diàlegs profunds i situacions colpidores. La força dels sentiments, la bogeria del sexe, l'amistat, el fet identitari, la vida i la mort en definitiva, impregna tots els racons del relat. Una novel·la amb qualitat literària de la bona. *

Quim Aranda ha publicat una novel·la ambientada a Barcelona i a Aberdeen, Escòcia
JOSÉ CARLOS LEÓN

LA NOIA D'ABERDEEN
Quim Aranda

Editorial:
La Magrana
Barcelona, 2014
Pàgines: 288
Preu: 17 euros

Demamant a tot déu

La Lucía Caram, aquesta monja contemplativa nascuda a l'Argentina i adoptada a Manresa, que es declara catalanista i, sobretot, culer (quan en Messi fa un gol no es talla i diu al Twitter: "Ja deia jo que Déu era argentí!), es passa el dia demanant. Ho diu sense embuts cada cop que li posen un micròfon al davant: "Abans resava tot el dia i demanava a Déu. Ara demano a tot déu." I és veritat que ho fa perquè la seva empresa, la lluita pels més desfavorits des de la Fundació Rosa Oriol, la tira endavant demanant a la gent, siguin diners siguin hores de voluntariat. Caram és incansable i gràcies al seu esforç ha aconseguit donar feina i sostre a persones que han estat expulsades del sistema. L'any passat va obrir

una residència i diverses cases tutelades; ja abans havia engegat un projecte d'horts urbans on s'ha ensenyat l'ofici a gent que havia quedat sense feina, i ara ja dona feina a un munt de persones que gràcies al treball s'han reincorporat al sistema.

Aquesta dona incansable ara ha escrit un llibre, el segon. Si en el primer, *Mi claustro es el mundo*, s'explicava una mica ella mateixa en un llibre vitalista, simpàtic i alliberador, ara a *A Dios rogando* explica els seus projectes i, sobretot, la seva visió de la vida. Aposta sempre per

A DIOS ROGANDO
Sor Lucía Caram

Editorial: Plataforma
Barcelona, 2014
Pàgines: 240
Preu: 18 euros

donar, per ajudar i explica que en servir els altres i estimar-los rau la felicitat. En el seu llibre, tal com fa cada dia des del Twitter, divulga els beneficis del treball en equip, del treball humanitzador, de la necessitat de "superar el cercle de l'ego" i de "teixir relacions vitals en els diferents àmbits de la vida". És una dona que combrega al cent per cent amb les noves directrius del papa Francesc i explica la seva religiositat sense discutir la religiositat o la manca de religiositat dels altres. Amiga de la farandula, el llibre de Caram és un cant a la vida. *